

Гагілки в селі невідомі.

Колишня ноша села переводиться. Давніше тутешні господарі ходили в полотняних свитах т. зв. полотнянках або в чорних сукняних гунях, прикрашених червоними й синіми тороками. Шапки були з того сукна, що гуні, або смушеві. Жінки носили сині жупани з дорогої матерії т. зв. киру, підшиті від споду червоним сукном і прикрашені блідо-жовтими тороками. Замужні мали чіпці й білі рантухи. Сорочок давніше не вишивали, тільки їх „дзюркували“.

Дубно — багата громада. Земля тут найбільш урожайна в Лежайщині. Колись Дубно було славне на всю околицю із своєрідної раси коней, що звідси виводилися: малі, витривалі „гуцулики“ з чорною смугою на хребті.

В селі мурована церква, збудована 1863 року. Вселюдна школа імені Євгена Коновальця міститься в двох будинках; один із цих будинків — це колишня польська захоронка, що її проти волі села поставив на громадській площі латинський парох Лежайська Брода.

З товариств і господарських установ є тут: читальня „Просвіти“, основана 1898 р. (тепер УОТ), „Сільський Господар“, „Хліборобський Вишкіл Молоді“, „Жіноча Секція“, „Курінь Молоді“, споживча кооператива „Труд“ і кредитівка „Злука“. В Дубні є теж головний осідок державної сільсько-господарської школи, що має свою філію в Лежайську. Без огляду на те, що національне життя розвивалося в селі вже перед війною й що село може похвалитися значною кількістю всяких установ, праці тут треба ще дуже багато. Зокрема важко зорганізувати тутешню молодь.

Не малою причиною того, що село не може захити повним життям, є різні зовнішні обставини. Дубно підлягає польській волосній управі в Городиську Долішнім та тамошній станиці польської поліції. На щастя, солтисом Дубна є свідомий інтелігентний українець.

Найближча околиця Дубна лівобіч Сяну майже зовсім спольщена. Одно із сіл, що відносно недавно від нас відпало, — це Веріці (по-польськи: Вержавіце), що лежать між Дубном і Лежайськом. Старші мешканці Дубна розказують, що ще яких 50 літ тому що друга-третя хата в Веріцях була українська. Ще 1912 р. було в цім селі 47 греко-католиків, тепер їх тут ледве 15. Є переказ, що колись у Веріцях була церква; стояла вона, мовляв, там, де тепер пасовисько „Косцюлшани“. В Городиську Долішнім стояла за переказом церква на тому місці, де тепер костел. У згаданому селі жило 1912 р. вже тільки 9 греко-католиків. На колишній українській характер довкільних сіл вказує, м. ін., те, що в цілій околиці зустрічаємо польські родини, що задержали досі українські прізвища, як Махни, Полюхи, Горошки, Гоголі, Рафи, Серафіни й безліч інших.

М-р Адольф Гладилевич.

«КРАКІВСЬКІ ВІСТІ»

ч. 214 (369)

1941 р.